

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/51/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5115232347
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5115232347.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členiek senátu JUDr. Táne Rapčanovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v spore žalobkyne: T. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. J., D. XX/XX-X, právne zastúpenej JUDr. Darinou Kučerovou, advokátkou so sídlom X. XX/XX, G. J., proti žalovanému: O. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom D. XXX, P., zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Stopka, JUDr. Cisarík, s.r.o., so sídlom Potočná 2835/1A, 022 01 Čadca, IČO: 36 866 849, o vydanie vecí alebo o zaplatenie náhrady za ne a o zaplatenie sumy 5.226,72 Eur, o odvolaniach žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 8C/42/2016-317 zo dňa 14. júna 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku II. a IV. potvrdzuje.

Vo výroku III. a V. m e n í rozsudok okresného súdu tak, že žalovaný je povinný vydať žalobkyni hnuiteľné veci uvedené pod bodom 1. kuchynskú linku Luccy (vrchná časť biela - lesklá), spodná časť (čierna lesklá), pod bodom 2. pracovnú dosku VULCANO hnedej farby, ktorá je súčasťou kuchynskej linky, pod bodom 12. vstavanú rúru BEKO čierna.

Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 18,20 %.

Rozsudok okresného súdu vo výroku I. zostáva nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie o vydanie hnuiteľných vecí pod položkou 16. a 19. bližšie špecifikovaných vo výrokovej časti rozsudku resp. o zaplatenie relutárnej náhrady za ne a o zaplatenie sumy 226,72 Eur (výrok I.). Žalovanému uložil povinnosť v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku vydať žalobkyni hnuiteľné veci bližšie špecifikované pod položkami 3., 5., 9., 10. a 27. (výrok II.). Zároveň uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni titulom peňažnej náhrady za hnuiteľné veci sumu 1.482,58 Eur, v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok III.) a vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok IV.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 18,20 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (výrok V.).

2. Z jeho odôvodnenia vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou zo dňa 23.10.2015 v znení jej pripustenej zmeny voči žalovanému domáhala vydania v nej špecifikovaných hnuiteľných vecí eventuálne zaplatenia peňažnej (relutárnej) náhrady za ne (v celkovej hodnote 5.457,85 Eur) a zaplatenia sumy 5.226,72 Eur. Po späťvzatí žaloby v časti o zaplatenia sumy 226,72 Eur a vydania označených hnuiteľných vecí so súhlasom žalovaného súd konanie v tejto časti podľa § 145 ods. 2 CSP zastavil. Žalobkyňa sa považovala za vlastníčku žiadanych vecí a súčasne požadovala zaplatenie sumy 5.000 Eur titulom

pôžičky. Uvedené skutočnosti žalovaný poprel v celom rozsahu, nakoľko sa rovnako cítil byť vlastníkom označených hnuiteľných vecí a vo vzťahu k peňažným nárokom žalobkyne vzniesol námietku premlčania. Následne pri aplikácii ust. § 126 Občianskeho zákonníka na skutkový stav zistený z vykonaného dokazovania súd vo vzťahu k veciam, ktorých vydanie žalovanému uložil resp. zaviazal žalovaného k ich peňažnej náhrade, konštatoval, že k týmto veciam žalobkyňa preukázala vlastnícke právo, tieto veci dostatočným spôsobom identifikovala, ich existencia bola v čase vyhlásenia rozsudku preukázaná, a preto dospel k záveru o ich protiprávnom zadržaní žalovaným. Osobitne vo vzťahu k položkám 1., 2. a 13. (kuchynská linka, pracovná doska a vstavaná rúra BEKO) súd dospel k záveru, že ich vydanie je nesporne ťažké, nie je účelné a dobre možné. V tejto časti vyhovel eventuálnemu petítu a žalovanému uložil povinnosť uhradiť žalobkyňi za tieto peňažnú náhradu zodpovedajúcej ich kúpnej cene, čo v celkovej sume predstavovalo výšku 1.482,58 Eur. Vo vzťahu k ostatným veciam, ktorých vydania sa žalobkyňa v tomto konaní domáhala, dospel k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne (nepreukázala vlastnícke právo k týmto veciam), resp. o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného (nebolo preukázané, že sa nachádzajú u žalovaného), a preto v tejto časti žalobu zamietol. V zostávajúcej časti o zaplatenie sumy 5000,- Eur zodpovedajúcej zaplatenej rezervačnej zálohe uplatnenej žalobkyňou titulom pôžičky tiež žalobu zamietol. V tomto smere uviedol, že z vykonaného dokazovania nemal jednoznačným spôsobom preukázanú pôžičku medzi stranami sporu. Preto nárok na zaplatenie tejto peňažnej sumy posúdil ako nárok z titulu bezdôvodného obohatenia a zároveň musel prihliadnuť na námietku premlčania vznesenú žalovaným. Z uzavretej rezervačnej zmluvy zo dňa 26.11.2012, prevzatia rezervačnej zálohy v ten istý deň a tvrdenia žalobkyne (výber hotovosti z vkladnej knižky dňa 26.11.2012) mal súd preukázané, že najneskôr dňa 26.11.2012 sa žalobkyňa dozvedela o tom, kto a v akom rozsahu sa obohatil na jej úkor. Nasledujúcim dňom (27.11.2012) začala žalobkyňa plynúť premlčacia doba a táto uplynula dňom 27.11.2014, pričom žaloba bola na okresnom súde podaná až 06.11.2015, t.j. po márnom uplynutí subjektívnej dvojročnej premlčacej doby (§ 107 OZ). O trovách prvoinštančného konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a podľa pomeru úspechu strán v spore (pomerom z hodnoty veci vyčíslených žalobkyňou a hodnoty vecí resp. ich peňažnej náhrady žalobkyňi priznanej) bol v konaní úspešnejší žalovaný, ktorému priznal ich pomernú náhradu, ktorú percentuálne vyčíslil v rozsahu 18,20 % .

3. Proti tomuto rozsudku podali riadne a včas odvolanie tak žalobkyňa ako aj žalovaný.

4. Žalobkyňa pôvodne namietala výroky III., IV. a V. napadnutého rozsudku z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhla v tejto časti rozsudok zmeniť, žalovaného zaviazať titulom peňažnej náhrady za hnuiteľné veci vo výške 1.721,55 Eur a tiež uhradiť sumu 5.000 Eur titulom pôžičky za rezervačnú zálohu, všetko v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku a uhradiť trovy konania. Následne odvolateľka na odvolacom pojednávaní na výzvu súdu odstránila rozpor medzi obsahom podaného odvolania a namietaných výrokov rozsudku tak, že sa domáha len zmeny zamietajúceho výroku IV. a výroku V. o trovách konania. Namietala nesprávny záver súdu, že nepreukázala vlastnícke právo k položke 14. - luster v hodnote 238,97 Eur. Jeho úhradu z rakúskeho účtu dňa 19.12.2011 preukázala dokladom o kúpe. Tento bol súčasťou listiny, na ktorej bol doklad o zakúpení Beko čiernej vstavanej rúry. Zároveň doložila listinu označenú č. 38 v rámci výpisu z účtu, z ktorého bolo zrejmé, že tento luster zaplatila 19.12.2011. Opätovne predložila tieto doklady ako súčasť odvolania, pre žalovaný vlastníctvo k tejto veci nerozporoval. Existenciu lustra potvrdila aj svedkyňa T. D., prvá partnerka žalovaného po jej odchode zo spoločnej domácnosti. Namietala právne posúdenie žiadaného rezervačného poplatku (položky 25) ako plnenia z bezdôvodného obohatenia. Zotrvávala na svojom tvrdení, že išlo o pôžičku uzavretú medzi stranami sporu ústne, bez určenia termínu jej vrátenia a jej existenciu potvrdila aj svedkyňa O.. Preto bolo potrebné vychádzať z trojročnej premlčacej doby, ktorá uplynula až 27.11.2015, pričom žaloba bola podaná pred uplynutím jej uplynutím. V tejto časti považovala rozhodnutie súdu za nesprávne a nezákonné. Za predpokladu, že súd jej odvolaniu vyhovie, bude miera jej úspechu v spore vyššia ako miera neúspechu, preto by mal náhradu trov konania znášať žalovaný.

5. Proti tomuto rozsudku do výrokov II. a III. podal odvolanie žalovaný z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, f/, g/ CSP a § 365 ods. 2 CSP a navrhol, aby odvolací súd predmetné rozhodnutie zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne, aby v napadnutej časti žalobu zamietol a žalovanému voči žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Namietal, že žalobkyňa nepreukázala vlastnícke právo k veciam, ktoré má podľa napadnutého rozsudku vydať, resp., za ktoré má žalobkyňi uhradiť peňažnú náhradu. Primárne poukázal na nevykonateľnosť žalobného návrhu, nakoľko veci uvádzané v petite žaloby podľa neho neboli dostatočne identifikované. Žalobkyňa mala v rozsudovom návrhu veci, ktorých vydania sa domáhala, identifikovať

nezameniteľným spôsobom. V tejto súvislosti poukázal na označenie vecí v žalobnom návrhu (tie, ktoré ho súd zaviazal vydať) oproti tým istým veciam identifikovaným v rozhodnutí súdu, pričom poukázal na nesprávny procesný postup, keď súd tieto veci takto identifikoval bez pripustenia zmeny žaloby. Týmto podľa odvolateľa súd porušil zásadu rovnosti strán v neprospech žalovaného. Nakoľko žalobkyňa nepreukázala splnenie zákonných podmienok pre vydanie vecí (preukázanie vlastníctva, existencie vecí u žalovaného v čase vyhlásenia rozsudku a veci riadne nešpecifikovala), súd nemal vyhovieť žalobe a táto mala byť v celom rozsahu zamietnutá. Konkrétne pri položke č. 3 - obývacia stena uviedol, že vlastnícke právo žalobkyne nemožno vyvodzovať len z predloženého dokladu o kúpe a keďže povinnosťou vyplývajúcou z kúpnej zmluvy pre kupujúceho je zaplatiť v nej dohodnutú cenu, zotrval na tom, že kúpnu cenu za túto vec zaplatil výlučne zo svojich prostriedkov, čo v konaní preukázal výpisom z účtu. Uvedenú skutočnosť nepreukazuje ani svedectvo Bc. I. O.. K detskej postieľke a matracu (položka č. 9. a 10.) uviedol, že ak si nepamätal, kto túto vec kúpil, neznamená to, že súhlasil s vlastníctvom žalobkyne k týmto veciam. Nepredložila jediný doklad, z ktorého by bolo možné vyvodiť pravdivosť tvrdení o jej vlastníckom práve. Ani skutočnosť, že tieto veci slúžia pre maloleté dieťa v žiadnom prípade nesvedčí o vlastníctve žalobkyne, keď táto postieľka môže slúžiť pre dieťa aj v jeho domácnosti. Nie je daný zákonný dôvod pre vydanie týchto vecí. Súd nemal na základe podania žalobkyne zo dňa 24.04.2018 pripustiť zmenu žaloby (rozšíriť o vydanie sedacej súpravy Naomi). Skutočnosť, že žalobkyňa vybrala finančné prostriedky zo svojho rakúskeho účtu nepreukazuje, že by zakúpila sedaciu súpravu. Vlastnícke právo nevyplýva ani z predložených pokynov k údržbe sedačky. Žalobkyňa, preto neuniesla dôkazné bremeno ohľadom preukázania vlastníckeho práva k tejto veci. Predmetnú sedaciu súpravu zakúpil výlučne zo svojich finančných prostriedkov (august 2011) a užíval ju ako vlastník v presvedčení, že ide o jeho výlučné vlastníctvo. Splnil všetky zákonné predpoklady aj na jej vydržanie, nakoľko ju užíval od augusta 2011 ako vlastník. Absolútne nesúhlasil s výrokom, ktorým mu súd uložil zaplatiť žalobkyňi peňažnú náhradu za hnutelné veci v sume 1.482,58 Eur. Mal za to, že nemôže byť zaviazaný na úhradu peňažnej náhrady zodpovedajúcej kúpnej cene vecí, keď reálne v čase vydania, tieto veci hodnotu 1.482,58 Eur nemajú. Súd pri svojom rozhodovaní musí vychádzať zo zostatkovej ceny vecí a žalobkyňa je povinná produkovať dôkazy k vyčísleniu zostatkovej ceny vecí, resp. k ňou požadovanej výške náhrady. V žiadnom prípade nie je povinnosťou žalovaného navrhovať znalecké dokazovanie na ustálenie výšky peňažnej náhrady, resp. dôkazy, z ktorých by bolo možné túto sumu vyčísliť. K hnutelným veciam (kuchynská linka, pracovná doska a vstavaná rúra Beko) primárne namietal nedostatočnú identifikáciu a nepreukázanie vlastníckeho práva žalobkyňou k týmto veciam. Zotrval na svojom tvrdení, že tieto veci zaplatil zo svojich výlučných finančných prostriedkov. Zo svojho účtu dňa 04.06.2013 vybral sumu 500 Eur a 1.000 Eur. Nepoprel, že isté finančné prostriedky vložila na jeho účet aj žalobkyňa, a to dňa 19.04.2013, tieto však neboli určené na kúpu týchto vecí, ale na bežné výdavky. Pokiaľ chcela žalobkyňa ňou vložené finančné prostriedky na jeho účet viazať na konkrétnu kúpu, mala tento účel uviesť pri realizovanom prevode. Následne po pripísaní týchto finančných prostriedkov na jeho účet hradil vo vyšších sumách viaceré platby, ktoré boli hradené práve z týchto finančných prostriedkov. Rovnako žalobkyňa nepredložila jediný doklad ohľadom pracovnej dosky. Vyvodzovať vlastnícke právo iba z tvrdení žalobkyne je absolútne neprijateľné. Priamo poukázal na tvrdenie súdu, že „súd je toho názoru, že tak ako si žalobkyňa vybrala kuchynskú linku, vybrala si k nej aj kuchynskú dosku“. Namietal, že takéto tvrdenie žalobkyňa v konaní ani neprodukovala, a teda takýto záver absolútne nevyplýva z vykonaného dokazovania. Súd porušil zásadu rovnosti strán značne v jeho neprospech. Vlastnícke právo žalobkyne nemožno usudzovať iba z toho, že predložila doklad o kúpe. Navyše za situácie, kedy v konaní tvrdil, že všetky tieto jemu patriace doklady zobrala z domu v čase, keď opúšťala spoločnú domácnosť. V prípade, ak súd považoval žalobkyňu za vlastníčku kuchynskej linky, pracovnej dosky a vstavanej rúry Beko, mal ho zaviazvať k ich vydaniu a nie k peňažnej náhrade. Jedinou relevantnou skutočnosťou, ktorú je potrebné posudzovať pri vydaní vecí alebo poskytnutí finančnej náhrady za túto vec je skutočnosť, či má protistrana vec u seba alebo nie. Nie je možné brať za podstatnú skutočnosť, že ide o vec, ktorej vydanie je nesporné ťažké a nie je ani účelné a dobre možné. Nakoľko v tomto prípade sa jedná o nárok uplatnený titulom náhrady škody platí premlčacia doba v zmysle ust. § 106 ods. 1,2 OZ a poukázal na ním vznesenú námietku premlčania. Pri zakúpení kuchynskej linky dňa 04.06.2013 a vstavanej rúry Beko dňa 06.06.2013 a uplatnení nároku na náhradu škody na súde žalobou dňa 23.10.2015, t.j. až po uplynutí dvojiročnej premlčacej doby, nebolo možné tento žalobkyňi priznať.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného zotrvala na svojej odvolacej argumentácii, ako aj odvolacom návrhu. Uviedla, že súd v konaní rešpektoval všetky zásady Civilného sporového poriadku vrátane zásad pre vykonanie dokazovania a v odôvodnení napadnutého rozhodnutia podrobne prezentoval svoje myšlienkové postupy, preto námietky žalovaného ohľadom nepredvídateľnosti tohto

rozhodnutia nie sú namieste. Žalovaný pred súdom prvej inštancie považoval identifikáciu vecí za nespornú, preto túto námietku považovala za novú skutočnosť. Súd sa touto okolnosťou nemusel zvlášť zaoberať, keďže hnutelné veci boli preukázané fotografiami, ktoré žalovaný nespochybnil. Ostatné tvrdenia žalovaného sú v rozpore s ďalšími dôkaznými prostriedkami, ktoré súd vyhodnotil zákonným spôsobom, a preto žalovaného zaviazal časť vecí vydať. U vecí, ktorých vydanie nebolo dosť dobre možné, správne zaviazal žalovaného na vyplatenie ich hodnoty vo výške, ktorá nebola počas konania pred súdom prvej inštancie namietaná. Súd ju považoval za nespornú, a preto nebolo potrebné vykonať znalecké dokazovanie na hodnotu vecí, ktorých sa teraz v odvolacom konaní domáha. Opätovne ide o nové skutočnosti. Ak teda žalovaný hodnotu vecí nenamietal a žiadnym spôsobom nespochybnil, nemôže sa ani domáhať, aby súd vykonal z vlastnej iniciatívy znalecké dokazovanie na skutočnosť, ktorá nebola sporná. Aj skutočnosti ohľadom vydržania vecí žalovaný po prvýkrát uvádzal až v odvolaní.

7. Žalovaný považoval odvolanie žalobkyne za nedôvodné, pričom zotrval na svojej odvolacej argumentácii. K položke 14. - stropný luster uviedol, že tento nemôže vydať, nakoľko sa v jeho nehnuteľnosti nenachádza. Voči vydaniu tejto veci žalovaný uplatniť všetky námietky, ako ich produkoval v odvolaní voči ostatným veciam, ktorých vydanie mu súd v napadnutom rozsudku uložil (nedostatok identifikácie vecí, nepreukázanie vlastníckeho práva žalobkyňou, nemožnosť žiadať relutárnu náhradu pre uplatnenú námietku premlčania ako aj nepreukázanie hodnoty vecí). Nárok na vrátenie rezervačného poplatku považoval za nedôvodný, nakoľko sa žalobkyňa na úhrade zálohy za kúpu jeho domu nijakým spôsobom nepodieľala. Ide o nepravdivé tvrdenia žalobkyne. S pani O. (svedkyňou) sa nikdy o žiadnych pôžičkách nerozprával, videl ju asi dvakrát v živote. I v prípade, že by bol nárok daný (čo rozporoval), bol by premlčaný vzhľadom na uplynutie 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 OZ.

8. V odvolacej replike žalobkyňa uviedla, že do spisu predložila fotografiu z obdobia, kedy do domácnosti už nechodila a luster sa v dome nachádzal, čo potvrdila aj svedkyňa D.. Doklad o jeho zakúpení predložila súdu a žalovaný pred okresným súdom jeho existenciu, nadobudnutie ani jeho hodnotu, nenamietal. Rovnako ozrejnila úhradu rezervačnej zálohy, naopak žalovaný nepreukázal, kde na túto rezervačnú zálohu zobral finančné prostriedky. Svedkyňa O. sa jednoznačne vyjadrila, čoho bola svedkom a žalovaný nemal námietky voči jej výpovedi. O vydanie zadržaných vecí požiadala aj polícia. Dnes má vedomosť, že takto využíva a podvádza aj iné ženy, používa ich veci a tvári sa, že mu patria.

9. V odvolacej replike žalovaný najmä zdôraznil, že opakovane v priebehu celého konania tvrdil, že veci musia byť riadne individualizované, namietal výšku požadovanej peňažnej výplaty za tieto veci a tvrdil nadobudnutie vlastníckeho práva aj vydržaním, keďže od začiatku bol dobromyseľný v tom, že je výlučným vlastníkom predmetných vecí.

10. V odvolacej duplike žalovaný v podstate len zopakoval svoju predchádzajúcu argumentáciu a vyjadrenia. Pri dodržaní procesného postupu súdom podľa § 374 ods. 2 CSP žalobkyňa odvoláciu dupliku vo veci nepodala a odvolací súd s ďalšími podaniami strán sporu v odvolacom konaní nedisponoval.

11. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov podaných odvolaní (§ 379 CSP a § 380 CSP) a po zopakovaní dokazovania oboznámením listinných dôkazov na odvolacom pojednávaní vykonanom dňa 25.09.2020 rozhodol tak, že toto rozhodnutie vo výroku II. a IV. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil, zároveň vo výroku III. a V. podľa § 388 CSP zmenil spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozsudku a vo zvyšnej časti (výrok I.) zostal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

12. Na pojednávanie pred odvolacím súdom boli predvolaní splnomocnení zástupcovia strán sporu, ktorí o termíne pojednávania mali upovedomiť strany. Po zotrvaní strán sporu na podaných odvolaniach proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd vykonal pojednávanie v neprítomnosti žalobkyne, ktorá svoju neprítomnosť ospravedlnila.

13. V rámci zopakovania dokazovania odvolací súd podľa § 384 ods. 1 CSP oboznámil pokladničný doklad o zakúpení lustra z č. I. 60 súdneho spisu a výpis z účtu žalobkyne z č. I. 346 spisu. Z predloženej kópie pokladničného dokladu (položka 14 luster) vyplýva, že tento bol zakúpený dňa 19.12.2011 v prevádzke IMAO elektric, s.r.o. v sume 238,97 Eur. Súčasťou odvolania žalobkyne bol výpis z jej rakúskeho účtu vo fotokópii, v ktorej bola uvedená položka (luster) kompatibilná s pokladničným

dokladom. Po zistení odvolacieho súdu, že obe strany sporu boli oboznámené s fotografiami na CD nachádzajúceho sa v prílohovej obálke na č. I. 116 súdneho spisu v počte 7 ks a čiernobielych fotografií na č. I. 258 - 259 súdneho spisu, od ich bližšieho oboznamovania upustil. K vykonanému dokazovaniu podala námietku len zástupkyňa žalovaného týkajúcu sa výpisu z účtu žalobkyňou predloženého až v rámci odvolacieho konania, na ktorý dôkaz by odvolací súd nemal prihliadať. V celom rozsahu sa tak stotožnili s argumentáciou súdu prvej inštancie v bode 57. odôvodnenia napadnutého rozsudku.

14. Splnomocnená zástupkyňa žalobkyne zotrvala v celom rozsahu na podanom odvolaní v spojení s jeho upresnením na odvolacom pojednávaní a žiadala, aby jej odvolaniu bolo vyhovené. Obdobne splnomocnená zástupkyňa žalovaného poukázala na dôvodnosť svojho odvolania a opakovane predniesla odvolací návrh.

15. Po preskúmaní veci odvolacím súdom v rozsahu a z dôvodov podaných odvolaní s prihliadnutím na dokazovanie vykonané odvolacím súdom vo vyššie uvedenom rozsahu dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Pokiaľ ide o odvolanie žalovaného jeho dôvodnosť uznal len pokiaľ ide o nesprávnosť právneho posúdenia vecí súdom, ktoré sa prejavilo v tom, že uložil žalovanému zaplatiť peňažnú náhradu za veci, pri ktorých usúdil, že ich vydanie nie je dobré možné (výrok IV.). Vo všeobecnosti treba uviesť, že okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosť rozhodné pre posúdenie danej veci pre rozhodnutie o nároku žalobkyne, s výnimkou dôkazov zopakovaných odvolacím súdom a z takto zisteného skutkového stavu pri svojom rozhodovaní vychádzal aj odvolací súd. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie až na časť dotknutú zmenou považoval za vecne správne a presvedčivo odôvodnené v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, ktoré si osvojil a v jednotlivostiach naň odkazuje.

16. Na potvrdenie správnosti záverov rozsudku súdu prvej inštancie a k odvolacím námietkam strán sporu odvolací súd uvádza nasledovné:

17. Žaloba na vydanie veci (vindikačná žaloba) je žaloba, ktorou sa vlastník hmotnej veci domáha ochrany proti tomu, kto mu ju neprávom zadržáva, teda bez právneho dôvodu zbavuje jej vlastníka možnosti výkonu vlastníckeho práva a zároveň mu odmieta vydať vec. Žaloba na vydanie veci je žalobou z lepšieho práva a žalobcovi stačí preukázať oprávnenú držbu alebo oprávnenú detenciu veci. Na žalovanom potom stačí preukázanie skutočností, na ktorých existenciu viaže vznik lepšieho práva k veci, než aké svedčia žalobcovi. Predpokladom úspešnosti tejto žaloby je, že vlastník musí preukázať existenciu vlastníckeho práva, (oprávnenej držby alebo detencie k veci), o vydanie ktorej žiada a trvanie vlastníctva ku dňu vyhlásenia rozsudku, ďalej že sa vec nachádza vo faktickej moci inej osoby (žalovaného), ktorá predmetnú vec odmieta vydať a má ju v čase vyhlásenia rozsudku stále u seba, a preto má možnosť vydať vec vlastníkovi. Úspešnosť žaloby je podmienená zároveň individualizáciou vecí, o vydanie ktorých sa žiada, takým spôsobom, aby ich bolo možné odlíšiť od iných vecí, aby sa predišlo zameniteľnosti vecí a vykonateľnosti rozsudku. Ako prevenciu neúspešnosti vindikačnej žaloby žalobca obvykle zvykne pripojiť eventuálny petit na zapltenie náhrady škody pre prípad, že povinnosť vydať vec nebude možné uložiť, ako tomu bolo aj v prejednávanej veci. V tejto časti ide už o obligačnú žalobu charakteru žaloby na náhradu škody. V prípade takejto žaloby treba vždy zisťovať, či sú splnené podmienky zodpovednosti za škodu (§ 420 OZ) a či nie je nárok na náhradu škody premlčaný podľa § 106 OZ.

18. S poukazom na vyššie uvedenú právnu argumentáciu aj podľa názoru odvolacieho súdu výsledky vykonaného dokazovania vo veci súdom prvej inštancie pretavené do ich správneho zhodnotenia pri rešpektovaní zásad na hodnotenie dôkazov jednoznačne smerovali k záveru, o splnení všetkých zákonných predpokladov žalobkyňou na vydanie veci špecifikovaných vo výroku II. napadnutého rozsudku. V tejto časti v plnom rozsahu odvolací súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku v bodoch 43., 44., 45., 48., 52., 53., 56., 69., v ktorých osobitne, ku každej veci zvlášť okresný súd vyhodnotil spôsob nadobudnutia týchto vecí a dôkazná situácia bola bezpečne v prospech žalobkyne. Treba zdôrazniť, že okresný súd prihliadol komplexne na všetky okolnosti súdenej veci, zvlášť, že žalobkyňa žila v spoločnej domácnosti so žalobcom v období od roku 2011 do 21.11.2014, v čase zakúpenia vecí (ich prevažnej časti v priebehu roku 2013) disponovala s poukazom na príjem dosahovaný v zahraničí pred nástupom na materskú dovolenku dostatočným množstvom finančných prostriedkov (od roku 2012 do augusta 2012), dňa 19.04.2013 na účet žalovaného v sume 2.567,53 Eur,

preto nie je možné prijať jednostranný záver prezentovaný žalovaným, že peniaze žalobkyne išli len do spotreby, pričom len výlučne z finančných prostriedkov žalovaného boli kupované hnuiteľné veci.

19. Čo sa týka hnuiteľnej veci - luster (špecifikovanej aj fotografiou), jej nadobudnutie, a teda vlastnícke práva k tejto veci žalobkyňa preukázala dokladom o zakúpení, avšak v čase rozhodovania odvolacím súdom túto vec žalovaný nemal k dispozícii (jej existenciu namietal aj v konaní pred súdom prvej inštancie). Za takéhoto stavu odvolací súd mohol uvažovať len o peňažnej náhrade tejto veci. Pretože peňažnú náhradu rovnajúcu sa nadobúdacej cene lustra (ako aj pri ďalších uplatnených veciach) počas celého konania žalovaný rozporoval a zo spisu nemal odvolací súd preukázané, že žalobkyňa uplatnený nárok čo do výšky uplatnenej relutárnej náhrady veci preukázala, v tomto smere odvolací súd konštatoval neunesenie dôkazného bremena žalobkyňou, a nárok jej v tejto časti nemohol priznať. Pritom vychádzal zo základných procesných povinností žalobcu, ktorý je povinný uplatnený nárok preukázať čo do základu a výšky. Potom nemohol prisvedčiť, že záver okresného súdu bol správny, ak v tomto smere preniesol dôkazné bremeno na žalovaného tvrdiac, že súdu nepredložil dôkaz spochybňujúci hodnotu veci uvedenou žalobkyňou. V danej procesnej situácii bolo postačujúce, keď žalovaný vyjadril nesúhlas s výškou žalobkyňou požadovanej relutárnej náhrady veci.

20. Aj podľa názoru odvolacieho súdu, žalobkyňa nepreukázala existenciu pôžičky medzi stranami sporu v sume 5.000,- Eur rovnajúcej sa zaplatenej rezervačnej zálohe na kúpu domu. Potom pri uplatnení námietky premlčania žalovaným a do úvahy prichádzajúcim posúdením tohto nároku ako bezdôvodného obohatenia správne ani v tejto časti okresný súd nevyhovel žalobe.

21. Dôvodom zmeny rozsudku okresného súdu v časti priznanej peňažnej náhrady vo výške 1.482,58 Eur za veci, pri ktorých usúdil, že ich vydanie nie je dobré možné (výrok IV.) - kuchynská linka, pracovná doska, vstavaná rúra Beco bolo nesprávne právne posúdenie. V tejto časti odvolávajúci sa na úvahy ohľadom splnenia zákonných predpokladov na vydanie vecí, ktoré odvolací súd uviedol vyššie, mal okresný súd rozhodnúť o vydaní týchto vecí. Východiskom pre takýto záver, je že tieto veci nie sú súčasťou nehnuteľnosti. Tieto možno demontovať bez toho, aby stratili podstatu, ktorej slúžia a súčasne ich demontáž nijakým spôsobom nezasiahne do podstaty nehnuteľnosti (poškodenie, znehodnotenie). Odvolací súd je presvedčený, že je možné tieto veci vydať a ich vydanie má jednoznačne prednosť pred poskytnutím peňažnej náhrady za ne. Na tomto základe zmenil v dotknutej časti napadnutý rozsudok a súčasne uložil žalovanému vo výroku jeho rozhodnutia individualizované veci žalobkyne vydať.

22. Ani procesné námietky žalovaného ohľadom procesného postupu súdu prvej inštancie nepovažoval odvolací súd za dôvodné. Okresný súd v konaní dôsledne dbal na identifikáciu vecí, o vydaní ktorých mal rozhodnúť. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd vyzval žalobkyňu na presnú špecifikáciu vecí s ohľadom na vykonateľnosť rozhodnutia (na pojednávaní dňa 18.04.2018). Žalobkyňa samostatným podaním doručeným súdu dňa 26.04.2018 jednotlivé veci špecifikovala ich názvom, prípadne opisom a súčasne predložila aj ich fotografie. Práve v tomto podaní ich súd pre zjednodušene označil arabskými číslicami, ktoré následne používal. V tomto podaní žalobkyňa doplnila zoznam žiadaných vecí okrem inej veci aj o sedačku NAOMI. Povinnosťou žalobcu pri vindikačnej žalobe je opísať vec takým spôsobom, aby bola sporná vec identifikovateľná, teda má určite povinnosť čo najbližšie konkretizovať hnuiteľné veci, prípadne aj doplniť ich označenie, alebo opis. Vec, ktorá má byť vydaná, musí byť už v žalobe a potom aj v rozsudku jasne a určite označená tak, aby nemohlo dôjsť k jej zámene za inú vec. To však nezbavuje súd povinnosti pokračovať v zisťovaní existencie vecí, ktoré sú medzi stranami sporené, a to vykonaním navrhnutých dôkazov, ktorá činnosť napomôže k identifikácii vecí. V danom prípade bol procesný postup okresného súdu správny, keď pri spornosti vecí požiadal žalobkyňu o ich dostatočnú identifikáciu a zároveň vykonal dokazovanie z predložených fotografií vecí. Oproti žalobnému návrhu tak išlo len o doplnenie konkrétnejšieho opisu vecí, ktorých vydanie žalobkyňa už žiadala a uvedené si nevyžiadalo procesné rozhodnutie o zmene žaloby. Na druhej strane zhodnotenie obsahu podania žalobkyne zo dňa 26.04.2018 - doplnenie nových vecí (v žalobnom návrhu sa nenachádzajúcich) si vyžiadalo zmenu žaloby, ktorú okresný súd pripustil uznesením na pojednávaní dňa 16.05.2018. V tomto smere bol súd limitovaný len smerom stanoveného dokazovania vo veci a tiež procesne nepochybil, keď zmenu žaloby pripustil. Ani tieto odvolacie námietky procesného charakteru nemali vplyv na vecnú správnosť meritórneho rozhodnutia.

23. Rozsudok v časti nedotknutej odvolaniami strán sporu zostal týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý (výrok I.).

24. Na rozhodnutie o trovách konania, nakoľko odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok a rozhodoval o trovách celého konania (prvoinštančného ako i odvolacieho) aplikoval ust. § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1, 2 CSP a v zmysle ustanovenej zásady úspechu v spore priznal žalovanému proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 18,20%. Zmenou rozsudku došlo len k transformácii peňažnej náhrady na vydanie vecí, následkom čoho sa nezmenil pomer úspechu dosiahnutého stranami v spore vyčísleného súdom prvej inštancie, inak povedané pomer hodnoty žalovaných vecí vrátane žalovanej peňažnej sumy (v celkovej výške 10.684,57 Eur) a hodnoty vydaných vecí (v sume 4.370,10 Eur) rozhodný pre stanovenie pomeru úspechu a neúspechu zostal zachovaný. V percentuálnom vyjadrení tak pomer úspechu žalobkyne predstavoval 40,90 % a pomer úspechu žalovaného 59,10%, čo v konečnom dôsledku znamenalo pomerný úspech v prospech žalovaného 18,20% (59,10% - 40,90%). Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že na rozdiel od súdu prvej inštancie odvolací súd pri rozhodovaní o trovách celého konania vychádzal nielen zo zásady úspechu ale aj zásady zavinenia na zastavení konania. Žalobkyňa zaviničila späťvzatie žaloby v časti, a teda bola neúspešnou aj v zastavujúcej časti. O výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania. (§ 76 C. m. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)